

ТОЧИЛАРЪТЪ ОТЪ ДАБО.

Отъ Ж. Коломбъ — за юноши.

Чичо Радъ, точиларътъ изъ Дабѡ, пристигна съ товара си на обичното си мѣсто. Ето го застаналъ, облѣгнатъ на тезгяха, прѣдъ голѣмото каменно точило! Капчучето, което има службата да мокри точилото, румоли и струи водитѣ си подъ него. Но трѣбва още нѣкой за да приведе въ движение точилния камъкъ, и чичо Радъ гледа съ безпокойство по посока къмъ селото. „Дюрсъ, Дюрсъ! Този проклѣтникъ Дюрсъ пакъ се е заплѣсналъ нѣкждѣ изъ пѣтя. Той прави добръ гдѣто става рано, но кръчмаритѣ сж станали още порано: тѣ биха прѣдпочели да оставятъ вратитѣ отворени прѣзъ нощъга, отколкото да се лишатъ отъ случая да изкусятъ пияниците. Азъ чувамъ оттука тази стара Бифманска змия: —Добрий ми Дюрсъ, кждѣ така си забързалъ тази сутринь? Една малка чашка, за да ни направи присърце работата, нали? Това ще стане ей сегичка, нѣма да закжснѣшешъ никакъ. — Да, но слѣдъ малката чашка слѣдва друга, слѣдъ нея третя, докато шешето се изпразни; а Дюрсъ не дохажда, и моето точило не се върти. Дюрсъ? ще дойдешъ ли най-послѣ, лѣнивецо?“

Напраздно чичо Радъ се вайкаше; ехото на голѣмата скала, стърчаща на чуката, която обгрѣщаше отсрѣщния хоризонтъ, му отговаряше, като че ли за подигравка: „Дюрсъ! Дюрсъ!“ А Дюрсъ не идваше.

Изведнажъ група дѣца изкочиха изъ единствената селска улица, и една полу-дузина дѣтски гласове поздрави точиларя: „Доброутро, чичо Радъ—искашъ ли да ми източишъ

ножа, чичо Радъ? —Имашъ ли много работа тази сугринь, чичо Радъ?“

Стария точиларъ подигна рамѣнѣ: „Азъ не направихъ нищо и не ще направя днесъ пакъ нищо, ако това продължава; а единъ кошъ сръпове има набрани тукъ; ако дойде буря, грижитѣ ще отидатъ на халосъ и хората ще кажатъ, че азъ съмъ виновенъ за това. И чифликчията отъ Бѣлата-Воденица, който ми донесе сръповетѣ си, и който не иска да дава сѣчивата си на тамкашния точиларъ, какво ще каже за мене, като нѣма да може да си отнесе сръповетѣ за жѣтва. И всичко това заради шегата на Дюрса, който прѣдпочита да пие изъ кръчмитѣ, вмѣсто да дойде да върти точилото.“

Дѣцата се приближиха, малко сплашени отъ свадливия хуморъ на чичо Радъ, който бѣше толкова веселъ по нравъ, и който имъ пѣеше стари пѣсни, за да ги размива.

Единъ малъкъ храбрець допрѣ ржката си ѡ голѣмата дрѣжка. „Дали е мжчно да се върти, а?“, попита едно малко момиченце съ смѣхъ, показваще услужливостъ.

— Да видимъ, дали е мжчно! извикаха всички.

И ето ги всичкитѣ се залавятъ на работа: едни натискатъ съ краката си, други подигатъ съ ржцѣтѣ си; голѣмитѣ теглятъ, малкитѣ блѣскатъ; чичо Радъ не можѣ да се не засмѣе.

Ето го точилото на работа. Водата отъ капчучето започна да прѣска и дѣцата изпугнаха тържествуващи викове: „Хайде, чичо Радъ,